

Prædiken til påskedag 2025, Vor Frue Kirke, København

Kære menighed!

Kristus er opstanden!

Før påske talte jeg med de andre præster her ved kirken om, at jeg synes det er svært at skrive prædiken til påskedag.

For det er så afgørende, så vigtigt, så betydningsfuldt, at man slet ikke kan fortælle tilnærmelsesvis fyldestgørende om det.

Og samtidig så er det opstandelsesbudskabet, evangeliet, vi forkynder her i kirken hver eneste dag året rundt.

Jamen, hvad mere skal jeg da sige end: Kristus er opstanden! Halleluja, hosianna i det højeste!

Udbrød jeg på præstemødet – hvortil domprovsten tørt svarede: det er da i hvert fald en god start.

Så langt, så godt.

Den tomme grav. Påskedag, år 33.

Og hvordan så med os i dag, det der skete for så længe siden?

Hvad betyder det for os?

Budskabet står jo egentlig så klart i sig selv. Og samtidig er det så svært at gribe og begribe. Glat som sæbe.

På en måde synes jeg det er svært at sige andet, end det teksten selv siger, til noget så u-troligt som opstandelsen end.

Blev han levende igen?

Stod han op af graven?

Okay!? Jamen, hvad skal man næsten sige?

Som den ene af mine døtre sagde i dag ved påskefrokosten: forestil jer lige, at én af dine venner kom op af graven. Man ville jo dø!

Evangelisten Markus fortæller, at de tre kvinder gik ud til Jesu grav påskemorgen for at salve den døde Jesus, for det havde de ikke nået, da han døde langfredag.

Og kvinderne gik vel også til graven for at græde, sådan som enhver, der har mistet en de holdt af, må græde, efterhånden som det siver ind i bevidstheden, at det her ikke er en ond drøm, men skinbarlig, bitter virkelighed.

Det menneske som jeg holdt af, og som også holdt af mig, det menneske er dødt og kommer ikke tilbage til vores.

Nu lå Jesus i graven, endda på tredje dag. Virkeligheden var netop ved at sive ind hos kvinderne. Måske tænkte de, at det vel var sandt hvad spotterne havde sagt: ”andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse..

Kvinderne der gik til graven påskemorgen havde god grund til at græde..

Men så skete der noget! De fire evangelister er ikke enige om, *hvad* der skete.

Det hele må have været så overraskende og overrumplende at det må have været svært at genfortælle og skrive ned.

Ordene slår ikke til, sådan som jeg også startede med at sige – for det gør de stadig ikke; heller ikke for os, nu, i dag.

Men to ting er evangelisterne enige om: at Jesu grav var tom og at kvinderne fik opstandelsesbudskabet.

Man kan vel sige, at Jesu tomme grav er tegnet, og til det er føjet budskabet. Og de to, budskab og tegn, hører sammen og må ikke skilles.

De siger nemlig tilsammen, at Jesu Kristi opstandelse skete.

Tegnet lægger sig til budskabet og forkynder, at opstandelsen ikke bare er en opmuntrende historie, men noget, der er sket.

Jeg ved godt, at nogen vil nøjes med at sige, at Jesus er opstået 'billedlig talt'.

At opstandelsen er et billede på, at alt kan blive godt igen.

Noget med, at det var Jesu tanker og ord der blev levende igen.

Eller det var troen på kærligheden, disciplenes tro og Jesus som forbillede på et menneske der giver sig selv..det var de smukke idealer eller ideer, som stod op af graven påskemorgen – og som så blev forkyndt derfra.

Til det vil jeg vove at sige: den slags påskeprædikener giver jeg ikke fem flade ører for!

Meeen, det hører vist også en svunden, og meget mere berøringsangst tid til med en sådan forkyndelse.

Det håber jeg i hvert fald.

Og hvorfor taler jeg nu så hårdt om det?

Jo, fordi: "som han opstod, skal vi opstå".

Det vil sige, at hvis Jesus Kristus kun er opstået billedligt, skal vi heller ikke andet end opstå billedligt.

Hvis det kun er Jesu tanker og ord, der opstod igennem disciplenes tro på kærligheden, så tror jeg godt vi kan være overbeviste om, at så får vi lov til at blive liggende i gravene, hver eneste af os.

Og så er det det.

Jeg siger ikke, at man ikke OGSÅ kan tolke opstandelsen billedligt.

Altså, at sorgen KAN vendes til glæde, at det bliver godt igen, at der er håb om, at her er mere end vi kan sige os selv.

Men! Det kan man jo kun tro og håbe på, fordi Gud dengang satte sig igennem.

Det er sket, og derfor kan vi bruge det der skete, opstandelsen fra døden, som et billede på de opstandelser der også kan ske i vores liv.

Englen siger til kvinderne: Vær ikke forfærdede! Det er jo gode ord og meget relevante med alt det, der sker i verden i denne tid.

Vi har brug for at høre de ord.

Man kan ellers godt komme til at tænke, at det der med 'Frygt ikke' og 'vær ikke forfærdede' er sådan lidt overfladisk, for der er da masser at frygte.

Og de havde da også masser at frygte dengang.

Det var jo ikke ligefrem lykke og idyl der ventede efter Jesu opstandelse.

Men forfølgelser og tortur og hån og spot af dem, der fulgte efter Jesus.

Og det er ikke blevet bedre siden, hvis man ser på alt det onde vi mennesker gør mod hinanden.

Der er grunde nok til at frygte i denne verden.

Men påstanden er, at der er endnu flere grunde til at tro på Kristus.

Uanset hvad der overgår os, så sejrer vi i Jesus Kristus.

Ifølge traditionen blev omtrent alle de 12 apostle henrettet for dette budskab.

Ville man gøre det, for noget der var løgn? Noget man ikke troede på? Eller som bare var billedligt talt?

Nej, apostlene, de første kristne var overbeviste om, at opstandelsen skete.

Og det er opgaven for os i dag: netop at leve på det vidunderlige der virkelig skete dengang: At Vorherre gik gennem døden for os og som den første af os.

Og vores opgave er, at lade kristendommens stædige budskab om at livet er stærkere end døden, påvirke vores liv.

Der er stadig masser at græde over. Vi kommer alle med noget vi bærer på i vores liv.

Kvinderne stod og græd ved graven.

Over det de ikke forstod, skulle overgå dem?

Med alle spørgsmålene..

Hvorfor Gud?

Hvad skulle jeg have gjort, så det her ikke skete?

Vil jeg nogensinde kunne blive glad igen?

Og hvor skal jeg gå hen herfra?

Vi kan stå ved graven, vi kan endda ligge i graven af andre årsager end den fysiske død. Vi kan være begravet af sorg. Af skyld.

Og: vi kan opleve opstandelse; at sorgen letter, at skylden bliver tilgivet, at stenen bliver rullet væk og lyset vælder ind i mørket.

Så opstandelse er **både** noget der var dengang **og** noget der kan ske i vores liv når vi bliver vækket af sorgen eller skylden, eller hvad det er vi er dødeligt kede af.

Opstandelsen har altså *også* en eksistentiel dimension.

Efter den første påskedag dengang er det forhåbentlig opstandelse i kristenlivet altid, for opstandelsen er også noget nutidigt.

Den tomme grav er også **vores** vej ud af det, der kan begrave os i dag.

Englen siger til kvinderne: *Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.*

De skal møde ham i Galilæa, altså derhjemme.

Derhjemme i det daglige, i skidt og møg, der hvor der er sladder og intriger, hvor der nervøsitet for aktier der rasler ned og spekulationer om alt for høje huslejer i København. Hvor der er børnefødsler, forelskelse og madpakker.

Der, midt i alt det, som på ingen måde er ophøjet eller guddommeligt, der er Gud selv sammen med os.

Det fortæller ordene om, at den opstandne vil møde disciplene derhjemme.

Præcis som vi synger det i Hans Anker Jørgensens salme:

*Gå hen, hvor I arbejder, elsker, har hjemme,
han møder jer der!*

Sådan er opstandelsen den begivenhed, der kan kaste lys og håb over vores hverdag OG vores død og grav, og troen på Jesu Kristi opstandelse er derfor den kristne menigheds dyrebareste skat.

Hvis vi giver den tro fra os, fordi det er for stort til at fatte og forstå og sætte ord på, så er vi de ynkværdigste af alle mennesker, sådan som Paulus allerede skrev det i 1. korintherbrev.

Og så fortsætter han med disse ord: *Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.*” (1 Kor 15,20).

Han ved det. Han ved, at disse ord er sande. Han har set den opstandne Jesus med egne øjne, og havde han kendt Grundtvigs salme, ville han med fryd have sunget med på disse ord:

Ja, jeg ved, du siger sandt!

Frelseren stod op af døde!

Det er hver Langfredags pant

på en påske-morgenrøde!

Ja, vi må klamre os til opstandelsens tegn og budskab med arme og ben – selvom det er så svært at tro og fatte.

Kristus er opstanden, ja, han er sandelig opstanden!

Kære menighed! Rigtig glædelig påske!

Amen.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Kirkebøn

Gud, som bærer livet igennem døden, vi beder dig:

Tak for dit glædelige budskab: at Kristus er opstanden.

Lad os høre det råb som et løfte, der gælder os og vores liv.

Lad os se, at hverdagen er blevet en helligdag, fordi du greb ind.

Giv os den tro, vi ikke selv kan gribe.

Giv os det mod, vi ikke selv kan stable på benene.

Giv os det liv, vi ikke selv kan skabe.

Tilgiv os, når vi svigter og misbruger det liv, du giver os.

Brug os til at dele ud af det liv, du giver os - lær os at give det væk, som vi har fået af dig som ren foræring.

Vi beder for verden. Far i himlen, lad der nu blive fred, så børnene og de unge kan vokse op i ro og kærlighed, og verden kan blive et bedre sted.

Lad din glæde nå ud i alle mørke kroge - hvor der er tvivl, angst, sygdom, død og sorg - hvor der er sult, ensomhed, krig, depression og meningsløshed.

Tal dit levende ord til alle, der har magt til at regere - i det store og i det små - vær med vor konge og dronning og den kære gamle dronning - og hele den kongelige familie og vort folk og fædreland.

Luk vore hjerter op!

Luk vore hænder op, så vi kan modtage den styrke, du rækker os.

Lad os gå ud i verden som vidner på, at dit liv rækker ud over alle grænser - selv dødens.

Lad os sprede din glæde - og hjælp os til at forstå, at det ikke er ved at holde fast i dig, at vort liv bliver stort, men ved at tro, at du holder fast i os.

Lad os se glæden opstå denne påske, og giv os til sidst en glædelig opstandelse på den yderste dag.

I Vor Herres navn, Amen.

Meddelelser:

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab

være med os alle!